

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 12 marca 2025 r.

Poz. 1727

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.20.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 6 marca 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, 1572, 1907 i 1940) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, 1907 i 1940)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XII/83/2025 Rady Gminy Porąbka z dnia 30 stycznia 2025 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gminy Porąbka – sołectwa Czaniec – część 1.

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 30 stycznia 2025 r. Rada Gminy Porąbka podjęła uchwałę Nr XII/83/2025 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gminy Porąbka – sołectwa Czaniec – część 1.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: *upzp*) w dniu 4 lutego 2025 r. Rada Gminy Porąbka przekazała organowi nadzoru uchwałę Nr XII/83/2025 z dnia 30 stycznia 2025 r., a w dniu 5 lutego 2025 r. Wojewoda otrzymał dokumentację prac planistycznych, celem dokonania oceny zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 21 lutego 2025 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Na wstępie wskazać należy, że zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje przepis art. 67 ust. 3 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. *o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2023 r., poz. 1688 – dalej: *ustawy zmieniającej*), nakazujący sporządzenie planu miejscowego zgodnie z przepisami *upzp* w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. w brzmieniu sprzed 24 września 2023 r., jeżeli przed tym terminem nie wystąpiono o opinie i uzgodnienia projektu planu. Uchwała intencyjna Rady Gminy Porąbka została podjęta 29 kwietnia 2021 r., o opinie i uzgodnienia projektu miejscowego planu wystąpiono pismem z dnia 23 sierpnia 2023 r. Natomiast ze względu na fakt podjęcia uchwały intencyjnej przed 24 grudnia 2021 r., w tym przypadku zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. *w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (Dz. U. nr 164 poz. 1587 – dalej: *rozporządzenie*).

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

I. Zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. c *upzp* wójt, burmistrz albo prezydent miasta w procedurze sporządzania planu miejscowego występuje do stosownych organów o opinie o projekcie planu miejscowego oraz o uzgodnienie projektu planu miejscowego, a także o zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne. Jak wynika z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. *o ochronie gruntów rolnych i leśnych* (Dz. U. z 2024 r. poz. 82 – dalej zwana: *uogrl*) przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z art. 7 ust. 2 *uogrl* wynika, że:

1) grunty rolne stanowiące użytki rolne klas I-III – wymagają uzyskania zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi,

2) grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa – wymagają uzyskania ministra właściwego do spraw środowiska lub upoważnionej przez niego osoby, (...)

5) pozostałe grunty leśne – wymagają uzyskania zgody marszałka województwa wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.

Wskazana procedura jest jednym z podstawowych elementów wymaganych w procesie przygotowywania projektu planu miejscowego, jeśli zachodzi potrzeba jej przeprowadzenia.

Analiza przekazanej dokumentacji formalno-prawnej, rysunku planu miejscowego, stanowiącego załącznik graficzny do niniejszej uchwały oraz informacji zawartych na stronie internetowej <https://www.bdl.lasy.gov.pl> Banku Danych o Lasach (dalej zwany: *BDL*) wykazała, że w przedmiotowej uchwale brak jest wymaganych zgód dotyczących zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, w części przeznaczenia terenów oznaczonych symbolami: 190MN, 42RNR, 100MN, 176MN, 58KDD, 64KDD, 65KDD, 69KDD, 60KR, 35RNR.

Ponadto, w § 49 i § 50 dla terenów lasów o symbolach od 1L do 7L i 8L, dopuszczono: *drogi do gruntów rolnych i leśnych związanych z produkcją leśną, ścieżki turystyczne i rowerowe, ścieżki dydaktyczne i miejsca widokowe, infrastrukturę techniczną w postaci sieci podziemnych, podziemnych ujęć wody oraz na wodach powierzchniowych, z zastrzeżeniem zachowania drożności lokalnych korytarzy ekologicznych*, dla których również nie uzyskano zgody na zmianę przeznaczenia leśnego na cele nieleśne.

Podczas ustalania gruntów leśnych, które w przedmiotowym planie otrzymały przeznaczenie nieleśne, organ nadzoru wziął pod uwagę przede wszystkim obowiązujące plany urządzenia lasu, a także zapisy zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Część wskazanych obszarów zakwalifikowana została w ewidencji jako użytk leśny (Ls).

Skoro, stosownie do przepisu art. 17 pkt 6 lit. c *upzp* wójt, burmistrz, prezydent miasta zobowiązany jest do wystąpienia o zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, to zauważyć również należy, że ustawodawca w żaden sposób nie zwolnił organu gminy z tego obowiązku. Zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych wydawana jest w trybie decyzji administracyjnej. W postępowaniu tym, właściwy do wydania decyzji organ, rozstrzyga sprawę co do jej istoty, a jego władcze rozstrzygnięcie jest podstawą do dokonania zmiany przeznaczenia gruntów rolnych lub leśnych na cele nierolnicze lub nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Nieuzyskanie zgody oznacza więc niemożność uchwalenia planu miejscowego w zakładanym przez gminę kształcie.

W art. 7 ust. 2 *uogrl* wymieniono grunty wymagające uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne wskazując między innymi: grunty leśne Skarbu Państwa oraz pozostałe grunty leśne. W art. 2 ust. 2 *uogrl* zdefiniowano z kolei, co należy rozumieć przez grunty leśne. Gruntami leśnymi, w rozumieniu ustawy, są grunty: 1) określone jako lasy w przepisach o lasach; 2) zrekultywowane dla potrzeb gospodarki leśnej; 3) pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych.

Gmina, w ramach wyjaśnień – pismem nr OR.0004.11.2025 z dnia 28 lutego 2025 r. wskazała: *Naruszenie przepisów art. 17 pkt 6 lit. c upzp w zw. z art. 7 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (ugrl) następuje wtedy gdy teren przeznaczony w planie nie był objęty zgodami lub przeznaczeniem nieleśnym a zmienił przeznaczenie na nieleśne i w procedurze opracowania planu taki zgod nie uzyskał, natomiast nie wymaga powtarzania procedury uzyskiwania zgód lub zmiany przeznaczenia terenu jeżeli ta zgoda lub zmiana przeznaczenia terenu nastąpiła we wcześniejszych procedurach planistycznych a dodatkowo „została skonsumowana” poprzez wyznaczenie przeznaczenia nieleśnego obowiązującym prawem miejscowym oraz poprzez faktyczną zmianę zagospodarowania terenu na cel nieleśny. (...) Uzasadniając*

natomiast brak wniosku o zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, Gmina wskazała, że na terenie obowiązuje plan miejscowy i od 2009 roku jest podstawą wszystkich czynności formalno-prawnych właścicieli nieruchomości. Ponadto część działek nie jest objęta leśnym użytkowaniem gruntowym, a według opisów taksacyjnych w obszarach wymienionych wydzieleniach leśnych, w części nie wskazano zadrzewienia.

W ocenie tut. organu nadzoru nie ma jednak znaczenia fakt obowiązywania na tych obszarach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż sama zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne nie nakłada na radę gminy obowiązku zmiany przeznaczenia tych terenów. Udzielona zgoda nie jest zgodą bezterminową.

Natomiast wypisy z ewidencji gruntów nie mogą być przesłanką decydującą o braku ochrony gruntów leśnych. Oznacza to, że w procedurze planistycznej organ wykonawczy gminy ma obowiązek zwrócić się o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne na podstawie art. 17 pkt 6 lit. c *upzp* jeżeli są one objęte planem urządzenia lasu mimo, że w ewidencji gruntów i budynków nie zostały określone jako użytk leśny (Ls). Ustalenia planu urządzenia lasu uwzględnia się w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, o czym stanowi art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. *o lasach* (Dz. U. z 2024 r., poz. 530). Również w ewidencji gruntów i budynków uwzględnia się ustalenia planów urządzenia lasu, granic i powierzchni lasu – art. 20 ust. 2 *ustawy o lasach*. Jak stwierdzono w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 30 marca 2023 r. II SA/Gl 89/23 – „... nawet w sytuacji niedokonania przez organ ewidencyjny aktualizacji ewidencji gruntów objętych planami urządzenia lasów, wymagana jest zgoda odpowiedniego organu administracji publicznej na przeznaczenie tych gruntów na cele nieleśne udzielana w trybie art. 7 u.o.g.r. W tej sytuacji brak wystąpienia przez Prezydenta Miasta o taką zgodę stanowił istotne naruszenie art. 17 pkt 6 lit. c) u.p.z.p”, Wyrok WSA w Gliwicach utrzymany został w mocy orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2023 r. II OSK 1615/23: „w procedurze planistycznej organ wykonawczy gminy ma obowiązek zwrócić się o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne na podstawie art. 17 pkt 6 ppkt c) ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 ze zm.), jeżeli są one objęte Planem Urządzenia Lasu mimo, że w ewidencji gruntów i budynków nie zostały określone jako użytki leśne (Ls)”.

Jak wskazano powyżej, stosownie do przepisu art. 20 ust. 1 *ustawy o lasach*, sporządzając plan miejscowy gmina ma obowiązek uwzględnić ustalenia planu urządzenia lasu. Uwzględnienie to powinno przejawiać się wystąpieniem o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne do stosownego organu, jako warunek konieczny do wypełnienia wymogu art. 17 pkt 6 lit. c *upzp*.

W związku z powyższym ustalone w niniejszym planie miejscowym przeznaczenie terenów na gruntach leśnych wymagało uzyskania stosownych zgód, o których mowa w art. 17 pkt 6 lit. c *upzp*. Brak tych zgód stanowi naruszenie przepisów art. 7 ust. 2 *uogrl* oraz trybu sporządzania planu miejscowego poprzez pominięcie wymienionych na wstępie czynności wynikających z art. 17 pkt 6 lit. c *upzp*. w związku z art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 *uogrl*.

Również urządzenia i sieci infrastruktury technicznej nie zaliczają się do przedsięwzięć związanych z gospodarką leśną ani rolną, a także nie są uznawane za grunty leśne ani rolne, w rozumieniu *uogrl*. Zatem dopuszczenie do realizacji ww. budowli na gruntach leśnych wymagało wyznaczenia terenów dla ich lokalizacji i uzyskania zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.

Podsumowując należy podkreślić, że przepis art. 7 ust. 1 *uogrl* stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że jeśli przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne wymaga zgody właściwego organu administracji, to taka zmiana przeznaczenia może nastąpić jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jak stwierdzono w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lutego 2022 r., sygn. akt II OSK 548/19 – brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych (i rolnych) na cele inne niż leśne (i rolnicze) powoduje naruszenie procedury uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny.

II. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 *upzp*, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych oraz dóbr kultury współczesnej. Z kolei § 4 pkt 4 *rozporządzenia* stanowi o tym, że ustalenia części tekstowej projektu planu miejscowego formułuje się zgodnie z wymogami: – ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr

kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Zasad tych z przedmiotowego planu nie sposób jednak odczytać. § 8 uchwały, zawierający postanowienia *w zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej*, zredagowano bowiem w sposób uniemożliwiający ustalenie które, z zawartych w nim regulacji, przypisać do odpowiednich zabytków. Wynika to z tego, że przepis ten nie zawiera stosownych podziałów, właściwych dla aktów prawnych.

Zasady Techniki Prawodawczej, stanowiące załącznik do *rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”* (Dz. U. z 2016 r. poz. 283 – dalej: *ztp*) określają sposób formułowania przepisów. W pierwszej kolejności, na mocy § 143, do aktów prawa miejscowego mają zastosowanie normy zawarte w Dziale V i VI *zpt*. I tak w § 124 ustalono, że podstawową jednostką redakcyjną uchwały w sprawie planu miejscowego jest paragraf. Paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Tymczasem § 8 przedmiotowej uchwały nie zawiera podziałów na ustępy, a następnie ustępów na punkty. Zawiera luźno rozmieszczone zdania, które podzielono na litery. Nie zachowano jednak właściwej kolejności zastosowanych liter. W konsekwencji literę a) wprowadzono 11 razy, lit. b) również 11 razy, lit c) 7 razy itd. W treści tego paragrafu znajdują się między innymi dwa nieoznaczone żadnym podziałem zdania:

dla obiektów zabytkowych wymienionych w pkt. 2 lit. a ustala się zasady:

dla obiektów zabytkowych wymienionych w pkt. 2 lit. b ustala się zasady:

Skutkiem braku właściwych jednostek redakcyjnych nie ustalono w sposób jednoznaczny zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, gdyż zastosowano odwołania do punktu 2, którego brak w § 8 przedmiotowej uchwały.

Ponadto, zgodnie z § 6 *ztp* przepisy prawa reguluje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm, wyrażały intencje prawodawcy. Przepis § 25 *ztp* stanowi iż: „przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować (przepis podstawowy)”. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego powinien zawierać regulacje czytelne i niebudzące wątpliwości interpretacyjnych.

Gmina, w ramach wyjaśnień wskazała, że *brak numeracji przepisów zawartych w § 8 przedmiotowej uchwały jest omyłką edycyjną. Należy jednak zaznaczyć, że w całej procedurze, w tym zarówno na etapie opiniowania, jak i na etapie wyłożenia do publicznego wglądu ustalenia paragrafu § 8 były prawidłowo zredagowane, zgodnie z Zasadami Techniki Prawodawczej, co pozwoliło organowi uzgadniającemu, jakim jest Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków oraz interesariuszom prawidłowo odczytać ustalenia przedmiotowej uchwały. Błąd nastąpił dopiero na etapie uchwalenia przedmiotowej uchwały, podczas edycji dokumentu w programie Legistrator i zapisania pliku w formacie zipix.*

Niezależnie od przyczyny, w przedmiotowej uchwale w § 8 nie wprowadzono numeracji zawartych w nim przepisów i poprzez odwołania do punktu 2, którego brak w § 8 przedmiotowej uchwały, nie ustalono zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej dla obiektów zabytkowych wskazanych w uchwale, jak wymaga tego art. 15 ust. 2 pkt 4 *upzp*.

III. Wyznaczenie ograniczeń w pasie przylegającym do linii energetycznej podyktowane jest koniecznością ochrony ludzi i mienia przed negatywnymi skutkami jej oddziaływania, tj. przed działaniem pola elektrycznego i elektromagnetycznego znajdującego się w bliskości przewodów i urządzeń elektroenergetycznych. Przepisy nie ustalają jednak szerokości pasów ochronnych linii elektroenergetycznych w sposób metryczny. Potrzeba zachowania bezpiecznych odstępów izolacyjnych będących pod napięciem przewodów fazowych linii od innych obiektów (np. budynków, rurociągów, dróg kołowych i kolejowych) oraz w przypadku wyższych napięć konieczność zapewnienia ograniczenia pola elektromagnetycznego do poziomu dopuszczalnego jest wyznacznikiem do ustalenia takich pasów, przy czym szerokość pasa ochronnego jest ustalana indywidualnie dla danej linii przy uwzględnieniu wymagań podanych w normach oraz danych konstrukcyjnych linii. Wymagania dotyczące projektowania i budowy linii napowietrznych określone są między innymi w normach: PN-EN 50341-1:2013-03 *Elektroenergetyczne linie napowietrzne prądu przemiennego powyżej 1 kV Część Wymagania ogólne – Specyfikacje wspólne*, PN-EN 50341-3-22:2010 *Elektroenergetyczne linie napowietrzne prądu przemiennego powyżej 45 kV Część 3: Zbiór normatywnych warunków krajowych* oraz N SEP-E-003:2003 *Elektroenergetyczne linie napowietrzne. Projektowanie*

i budowa. Linie prądu przemiennego z przewodami pełnoizolowanymi oraz z przewodami niepełnoizolowanymi.

Z kolei dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku określone są w przepisach wydanych na podstawie art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r., poz. 2556). Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2019 r. *w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektroenergetycznych w środowisku* (Dz. U. z 2019 r., poz. 2448) określa dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych, w tym dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową. Podstawą do określenia stref jest ww. rozporządzenie Ministra Zdrowia, a także wymagania wynikające z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. c, pkt 8 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – *Prawo budowlane* (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 682). W konsekwencji, ochrona ludności przed szkodliwym działaniem pól elektromagnetycznych, znajduje swoje odzwierciedlenie w normach określających minimalną odległość od linii elektromagnetycznych dla różnych form zainwestowania terenu. Należy przy tym zaznaczyć, że ta minimalna odległość nie jest odległością stałą, gdyż uwzględnia m.in. takie uwarunkowania jak sposób izolacji linii, odległość przewodów od ziemi, rodzaj i funkcję zabudowy. Tak więc szczegółowe wskazanie odległości pozwalającej na ochronę przed szkodliwym promieniowaniem jest konsekwencją zarówno regulacji wskazanych w rozporządzeniu jak i „przeliczeniu” tych wielkości na normy techniczne. Normy te muszą być określone na etapie sporządzania projektu budowlanego i uwzględnione przy realizacji inwestycji.

W § 15 pkt 5 przedmiotowej uchwały wskazano pasy technologiczne oraz strefy kontrolowane:

- dla linii elektroenergetycznych najwyższych napięć 220 kV pas technologiczny o szerokości 50 m (2 x 25 m),
- dla linii elektroenergetycznych wysokich napięć 110 kV pas technologiczny o szerokości 15 m (2 x 7,5 m),
- dla gazociągu wysokiego ciśnienia DN 150 stal, CN 2,5 MPa na podstawie przepisów odrębnych obowiązuje strefa kontrolowana, o szerokości 30 m (2 x 15 m).

W granicach pasów technologicznych oraz strefy kontrolowanej wskazano, że obowiązują ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu, wynikające z wymogów określonych w przepisach dotyczących usytuowania tych sieci.

W przeciwieństwie jednak do gazociągów, dla których zarówno szerokości stref kontrolowanych jak i obowiązujące w nich zasady zagospodarowania wynikają z przepisów odrębnych, odpowiednich regulacji dla pasów technologicznych od linii elektroenergetycznych nie znajdziemy.

Gmina, w ramach wyjaśnień wskazała, że *zapis w § 15 pkt 5 przedmiotowej uchwały nawiązuje do przepisów wyższego rzędu usytuowania sieci gazowych i energetycznych w tym np. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 640). Ponadto, zapis ten stanowi informację, nie jest ustaleniem planu. Na rysunku planu, ani w legendzie również nie wskazano zasięgu pasów technologicznych i stref kontrolowanych, nie zachodzi więc sytuacja, w której informacje planu mogą mieć wpływ na sposób zagospodarowania nieruchomości położonych w obszarze planu.*

Skoro w tekście planu miejscowego, w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów, ustalono ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu dla terenów położonych w sąsiedztwie sieci i urządzeń infrastruktury technicznej i wskazano pasy technologiczne od linii elektroenergetycznych, to należało również je wprowadzić na rysunku planu miejscowego i ustalić dla nich warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 *upzp*, poprzez ustalenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w ich zagospodarowaniu. Brak takich ustaleń stanowi naruszenie wskazanych wyżej przepisów.

Ponadto w związku z brakiem powiązania tekstu planu miejscowego z rysunkiem planu miejscowego naruszono § 8 ust. 2 *rozporządzenia*. Część graficzna stanowi uszczegółowienie części tekstowej, a ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie – z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a częścią graficzną planu.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Rady Gminy Porąbka Nr XII/83/2025 z dnia 30 stycznia 2025 r. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gminy Porąbka – sołectwa Czaniec – część 1*, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym przepisy, w związku, z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione, a zatem należało orzec, jak w sentencji.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia Radzie Gminy Porąbka rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia Radzie Gminy Porąbka.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.